

everY
ตลอดจน

ตลอด

ตลอดจน
huskyhund ใช้น
SUKI Zweet*SM ภาพ

กุสอยเดือน 1

huskyhund ใช้น
SUKI Zweet*SM ภาพ

every

ทดลองอ่าน

huskyland 1
SUKI ZWER SM ๓๓๓

huskyland 2
SUKI ZWER SM ๓๓๓

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

กุสอຍຕီອນ 1

กุสอยเดือน 1

huskyhund เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2298-6

ภาพปก SUKI Zweet*SM

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 769 บาท (2 เล่มจบ)

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

มีคนเคยบอกไว้ว่า 'จุดหมายปลายทางอาจไม่สำคัญเท่าเรื่องราวระหว่างทาง' ประโยคนี้อาจจะเป็นเรื่องจริงก็เป็นได้ เพราะระหว่างทางที่เราได้พบเจอกับสิ่งต่างๆ ประสบการณ์เหล่านั้นทำให้เรากลายเป็นคนใหม่ ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ที่ต่างไปจากเดิม และกว่าจะไปถึงปลายทาง... เราก็จะไม่ใช่คนเดิมที่จุดเริ่มต้นอีกต่อไป

เหมือนกับ 'รวินท์' ซึ่งตัดสินใจไปใช้ทุนถึงจังหวัดลำพูน เพื่อที่จะพิสูจน์ให้อดีตคนรักได้เห็นว่าเขาก็เป็นคนจริงจังเหมือนกัน และระหว่างทางในการพิสูจน์นั่นเอง ที่รวินท์มีโอกาสได้ไปทำกิจกรรมร่วมกับเด็กวิเศษ และนั่นคือจุดเลี้ยวจุดถัดมา

มันทำให้เขาได้รู้จักกับ 'ภูพิงค์' เด็กหนุ่มที่ทำให้การเดินทางของเขามีความหมายมากยิ่งขึ้น ระหว่างนั่นเองที่ตัวของรวินท์ก็ค่อยๆ เริ่มเปลี่ยนไปที่ละนิด...

หากทุกคนสงสัยว่า 'ระหว่างนั้น' คุณทันตแพทย์รวินท์เจอเรื่องราวอะไรและเปลี่ยนไปแค่ไหนบ้าง อ่ยารอช้า รีบพลิกหน้าถัดไปเลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

Chapter 1

รวินท์

เม็ดฝนโปรยปรายลงมาจากท้องฟ้ามืดครึ้มตั้งแต่เช้าตรู่ ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็เฉอะแฉะไปหมด เป็นผลให้รวินท์ ทันตแพทย์หนุ่มที่เพิ่งเรียนจบมาหมาดๆ ซึ่งก็จะชอบसार่างออกไปไหน หลังจากตื่นแล้วเขาก็ยังนอนนิ่งๆ รอให้ราขึ้นอยู่บนเตียงภายในห้องพักแพทย์สักพักใหญ่ ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู เมื่อเห็นว่าหญิงสาวในดวงใจออนไลน์อยู่ในเฟซบุ๊ก ก็รีบกดส่งข้อความไปหา

ชายหนุ่มยิ้มหน้าบาน ขณะพิมพ์ข้อความส่งไปรัวๆ ว่าคนที่อยู่ปลายทางอ่านแล้วก็ไม่ตอบอะไรกลับมาทั้งนั้น

บางทีเธออาจคิดอยู่ว่าจะพิมพ์อะไร

จู้...จู้...

รวินท์เงยหน้าขึ้นมองที่มาของเสียง แล้วบ่นใส่จิ้งจกสองตัวประจำห้องของเขา "พวกมันอยู่ย่ำกั๊กสิวะ"

แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีข้อความใดๆ ตอบกลับมา ก่อนเธอจะออฟไลน์ไป รอยยิ้มของเขาจางหายไปทีละน้อย นิ่งนิ่งอยู่อีกสักพักจึงถอนหายใจหนักๆ โยนโทรศัพท์มือถือทิ้งไว้บนเตียงแล้วเดินโซซัดโซเซเข้าครัว

ทันตแพทย์หนุ่มยืนนิ่งอยู่ที่หน้าเตาแก๊สที่มีคราบน้ำมันเกรอะกรัง สีดำและเหนียวหนึบ ตั้งแต่เขาย้ายเข้ามาที่ห้องพักแพทย์ห้องนี้ก็ยังไม่เคยแตะมันเลย ไม่รู้ว่าใช้งานได้หรือเปล่าด้วยซ้ำ เจ้าของคนเก่าของห้องอาจจะ

ทิ้งมันไว้เป็นอนุสรณ์เพื่อหลอนคนรุ่นหลัง

เสียงที่ห้องร้องดังโครกครากครั้งแล้วครั้งเล่า จนเขาต้องยกมือขึ้นกุมท้องไว้

"เอาไงดีวะ กินมามากแล้วเหอเนี่ย" ชายหนุ่มพึมพำพลาถยกมือขึ้นเกาศีรษะ สายตาหยุดอยู่ที่กระดิกตัมน้ำร้อนไปเคซึ่งเป็นเครื่องครัวเพียงอย่างเดียวที่เขาเคยใช้งาน เขาเอื้อมมือไปเปิดตู้เหนืออ่างล้างจานแล้วควานหาบะหมี่สำเร็จรูปที่ซื้อตุนไว้

"อ้าว ฉิบหาย มามากหมด" พอดคิดว่าจะกินหมูหยองหมูแผ่นที่มีไปพลาถไว้ในตู้ก็เหลือแต่ซากถุงพลาสติกเท่านั้น เขาสายหน้าไปมาอย่างอ่อนใจ "สงสัยต้องเดินไปซื้อที่เซเว่นในโรงบาล หรือจะขับรถไปบิ๊กซีดีวะเนี่ย โว้ย! คนยังซีเกียจอยู่"

ครั้นจะชวนเพื่อนไป...อากาศน่านอนแบบนี้ ก็ไม่รู้ว่ามีมันัญญ์เชิญตัวเองออกจากที่นอนได้หรือยัง

รวินท์หันหน้ามองออกไปทางหน้าต่าง ยิ่งเมื่อเห็นฝนยังกระหน่ำเทลงมา จนมองไม่เห็นอะไร เขาก็ยิ่งถอดใจ นอนหิวต่อไปอีกสักพัก รอให้ฝนซาหน่อยก็แล้วกัน

หลังจากตัดสินใจได้ก็เดินไปล้มตัวลงนอนบนที่นอนเช่นเดิม

อา...นี่หรือชะตากรรมทันตแพทย์ใช้ทุนอย่างเขา

"หิวโว้ยยย~"

จี้...จี้...

รวินท์แหงหน้าขึ้นมองจิ้งจกสองตัวเดิมบนเพดานอย่างเคียดแค้น "มันน่าจับแตกนัก"

แรกๆ เขาก็ไม่ค่อยชอบจิ้งจกนักหรอก แต่ไหนๆ ก็ต้องอยู่ร่วมกันแล้ว เขาคงต้องปล่อยเลยตามเลย ตอนนี้นึกแปลกใจมากกว่าที่พวกมันอยู่ห้องเขาได้โดยไม่อดตาย ในเมื่อห้องเขากันดารเสี่ยขนาดนี้ อาหารอะไรก็ไม่เคยให้แมลงยังไม่ค่อยจะบินผ่านเลยด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มมาใช้ทุนที่โรงพยาบาลลำพูนได้สักพักแล้ว และเขาก็เพิ่ง

สัมผัสได้ว่าเมืองลำพูนไม่ได้เป็นอย่างที่คาดไว้เลยสักนิด เขาคิดว่าอยู่อำเภอเมืองแล้วจะคึกคักไม่ต่างกับกรุงเทพฯ แต่ที่ไหนได้ นอกเหนือจากในโรงพยาบาลแล้วที่อื่นก็เงียบกริบ ผู้คนในโรงแรมแม้กระทั่งในห้าง ถ้าที่นี้ไม่มีไอ้เต้เพื่อนรักกับพี่สิงหาซึ่งเป็นรุ่นพี่จากมหาวิทยาลัยเดียวกันอยู่ละก็ เขาคงทิ้งเหงาทั้งเจาจนขาดใจตาย

รวินท์ กิจโสภณ อายุยี่สิบสี่ปี เป็นทันตแพทย์จบใหม่จากมหาวิทยาลัยชื่อดังในกรุงเทพฯ ชายหนุ่มจัดว่าเป็นคนที่มีหน้าตาโคตรดี โดดเด่นทั้งในระยะใกล้ไกล ดวงตารูปแมล็ดอัลมอนต์สีน้ำตาลอ่อน ผมเส้นเล็กบางสั้นน้ำตาลนุ่มนิ่มราวกับขนแมว เขามีรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาวอร่ามคล้ายกลิ่นหอมดื่นอ่อนเข้าไปเวลาเย็นนึ่งๆ ก็ว่าหล่อมากแล้ว แต่พอยิ้มโชว์ฟันขาวเรียงตัวสวยก็ยิ่งทั้งหล่อและน่ารัก แถมฐานะทางบ้านค่อนข้างดี ส่งเสริมให้ชายหนุ่มดูดีมากยิ่งขึ้นไปอีก เขาเป็นเหมือนเดือนเต็มดวงที่ส่องแสงเด่นชัดบนท้องฟ้า ซึ่งดึงดูดความสนใจของคนทั่วไปได้เสมอ

เมื่อครั้งยังเป็นนักศึกษา เขาเป็นคนดังประจำมหาวิทยาลัย ใครๆ ก็รู้จักทั้งที่ไม่ได้เป็นเดือน เป็นลีดคณะหรือลีดมหาวิทยาลัยแต่อย่างใด แต่แค่ครั้งเดียวเท่านั้นที่เขาหนีรุ่นพี่ไม่ทัน โดนจับไปถือธงมหาวิทยาลัยในงานฟุตบอลประเพณี ขนาดใส่ชุดนักศึกษารวมด้ายังกลายเป็นจุดสนใจ แจ้งเกิดได้ทั้งรุ่นพี่รุ่นน้องและศิษย์เก่าในสนาม ลืมบรรดาลีดมหาวิทยาลัยไปเลยทีเดียว

ตั้งแต่นั้นมา รวินท์ก็กลายเป็นนายแบบประจำคณะไปโดยปริยาย ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายโฆษณาโปรโมตอะไรจะมีรูปเขาเป็นฟรีเซ็นเตอร์อยู่เสมอ ตั้งแต่คลิกวิดีโอสอนแปรงฟัน สอนใช้ไหมขัดฟัน ชักชวนน้องๆ มัธยมให้มาสนใจเข้าเรียนทันตแพทย์ ยาวไปถึงงานวิชาการและอื่นๆ อีกมากมาย บางครั้งก็โดนเรียกให้ไปเป็นนายแบบประจำเป็นให้มหาวิทยาลัยด้วย รับจ๊อบแบบเหมาอยู่คนเดียวราวตลอดหกปีที่เรียนนั่นล่ะ

เสียเวลา เงินก็ได้ แต่คนมันเกิดมาหล่อ จะทำอย่างไรได้

ชายหนุ่มจัดอยู่ในกลุ่มพวกมีมันสมองดี แต่รักษabayล้าหน้าทุกสิ่ง

ส่วนความซึ้งก็ยังไม่ต้องพูดถึง บางครั้งเขาก็ยังงงตัวเองอยู่เหมือนกันว่าจะเลือกเรียนทันตแพทย์ตามที่บ้านให้มันเหนื่อยทำไม แต่ในเมื่อเลือกแล้วก็ต้องเรียนให้ดีและเรียนให้จบ ความตั้งใจของเขามีแค่เฉพาะเวลาเรียนขึ้นคลินิก และตอนใกล้สอบเท่านั้น ส่วนเวลานอกเหนือจากนั้นเขาทุ่มเทให้กับการนอนเป็นอันดับแรก

แต่รวิวิทจะจริงจังมากเรื่องการดูแลรักษาคนไข้ เพราะนั่นเป็นชีวิตของคนอื่นซึ่งเขาจะต้องรับผิดชอบ ใ้เรื่องซึลๆ นะ เขาจะซึลๆ กับตัวเองเท่านั้น และก็คงเพราะมันอยู่ในดีเอ็นเอของเขาด้วยนั่นล่ะ เนื่องจากทั้งบ้าน บิดามารดา พี่ชายพี่สาวต่างก็เป็นทันตแพทย์ด้วยกันทั้งนั้น

ถึงแม้รวิวิทจะได้ชื่อว่าฮือตยิ่งกว่าอากาศในเดือนเมษายนของประเทศไทย มีหญิงสาวและอาจจะชายหนุ่มอีกมากมายอยากจะมาคบหาเป็นแฟนด้วย แต่หญิงสาวที่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นแฟนจริงๆ กลับมีเพียงคนเดียวเท่านั้น

ขวัญข้าวเป็นผู้หญิงที่มีหน้าตาจัดว่าค่อนข้างแบ้ว แต่บุคลิกตรงข้ามสุดๆ เธอมีความเป็นผู้นำและความรับผิดชอบสูงมาก เป็นที่รักของรุ่นพี่และอาจารย์แล้วยังเป็นที่เคารพของรุ่นน้อง นอกจากนี้ยังมีสไตล์การใช้ชีวิตต่างกับเขาราวฟ้ากับเหว เธอเรียนแพทย์รุ่นเดียวกันในมหาวิทยาลัยเดียวกัน เป็นประธานรุ่นจริงจังไปกับทุกสิ่งทุกอย่าง ยกเว้นกับแฟน สำหรับเธอการเรียนต้องมาที่หนึ่ง กิจกรรมเพื่อสังคมมาที่สอง ส่วนแฟนกับครอบครัวนั้นมาเป็นอันดับสาม

รวิวิทและขวัญข้าวคบหากันมาตั้งแต่ตอนขึ้นปีสอง ฝ่ายที่อแงจนเกือบต้องเลิกกันอยู่หลายหนก็มีแต่รวิวิทนั่นล่ะ เพราะว่าเธอไม่ค่อยจะมีเวลาไปเดท ไปกินข้าว ไปดูหนัง หรือไปเที่ยวกับเขาเลย ใ้ตอนปีสามปีสี่ก็ยังพอมีเวลาให้กันบ้าง แต่พอขึ้นปีห้าปีหกต่างคนต่างเรียนหนัก นานๆ ถึงจะได้เจอกันสักครั้ง จนบางที่เขาแทบจะลืมหน้าแฟนตัวเองไปแล้ว

ในช่วงที่ห่างกัน รวิวิทก็มีแอบเกรไปกิ๊กกับผู้หญิงคนอื่นอยู่หลายครั้ง แต่สุดท้ายก็ซมซานกลับไปตายรังนั่นล่ะ เพราะสำหรับเขา ขวัญข้าวเป็นคนที่เขาอยู่ด้วยแล้วสบายใจที่สุด มีความสุขที่สุด อนาคตแม่ของลูกเขาแบบที่

เคยวาดฝันไว้เลยทีเดียว

ทว่าในทอมสุดท้ายก่อนเรียนจบ จู่ๆ หญิงสาวก็โทรศัพท์มาเรียกเขาให้ออกไปพบที่ใต้หอพักของเธอกลางดึก เขายังจำสีหน้านิ่งราวกับฉาบไว้ด้วยปูนในวันนั้นได้แม่น

"วิน ตกลงว่าจะเลือกไปใช้ทุนที่ไหน ขวัญถามวินหลายทีแล้วนะ"

"ก็ขวัญยังไม่บอกผมเลย ขวัญจะไปที่ไหนผมก็จะไปที่นั่นแหละ"

ขวัญชั่วคราวถอนหายใจยาว "วินคิดว่าเราจะจับฉลากไปที่โรง'บาลเดียวกันได้ง่ายๆ ั้งหรือ"

"เราก็เลือกโรง'บาลที่มีโควตาทั้งหมอมและหมอฟันเยอะๆ สิ"

"ขวัญมีโรง'บาลในใจแล้ว...แต่ปีนี้นั้นไม่มีโควตาหมอฟัน"

"ถ้าฉันผมก็ไม่จับฉลากหรอก เดี่ยวจ่ายเงินแทนใช้ทุนเอา แล้วค่อยไปหาคลินิกแถวโรง'บาลขวัญทำงานก็ได้" รวินที่เอื้อมมือไปกุมมือเธอไว้ "ผมไม่ยอมอยู่ห่างขวัญอะ"

หญิงสาวลดสายตาลงมองมือชายหนุ่ม แววตาของเธอสั่นไหว ขณะที่ค่อยๆ ดึงมือออกจากการเกาะกุม

"ขวัญ?"

"ขวัญว่า...เราเลิกกันเถอะวิน"

"อะ!? เดี่ยวๆ ผมทำอะไรผิดนี่!" ทันตแพทย์หนุ่มถลาเข้าไปคุกเข่าลงตรงข้างม้านั่งที่เธอนั่งอยู่ พร้อมกับคว้ามือเธอกลับมากุมไว้แน่น "เกิดอะไรขึ้น ผมไม่เข้าใจ"

"วินไม่เคยจริงจังกับอะไรเลย รู้ตัวบ้างมั๊ย"

"ผมจริงจังกับขวัญไง ยังไม่พออีกหรือ"

"จริงจัง? วินเคยเข้าใจความหมายของคำว่าจริงจังด้วยหรือ" หญิงสาวพูดเสียงขึ้นจมูก

"หมายความว่ายังงั้นอะขวัญ ผมคบกับขวัญมาสี่ปี นี่ยังไม่เรียกจริงจังอีกหรือ"

ขวัญชั่วคราวส่ายหน้าไปมา เธอยังเสียงที่จะสบสายตากับเขาอยู่ "เราไปกัน"

"ไม่รอดหรือกวิน...ขวัญกับวินนะ เราแตกต่างกันมากเกินไป"

"แตกต่างกันอะไร เราคบกันมาสี่ปีแล้วนะขวัญ ถ้าจะไม่รอด มันก็ไม่รอด มาตั้งนานแล้วมัย" รวิวิทพูดเสียงเข้ม "หรือขวัญมีคนอื่น"

"ถามตัวเองดีกว่ามัย วิณคิดว่าขวัญไม่รู้หรือ ในระหว่างที่เราคบกันมา วินนอกใจขวัญไปกี่ครั้งแล้ว"

ทันตแพทย์หนุ่มหน้าซีดเผือด ครั้งนี้เถียงไม่ออก เขากลืนน้ำลายอีกใหญ่ ลงคอ

"สำหรับวิน ไม่จำเป็นต้องเป็นขวัญก็ได้"

"ไม่จริง" รวิวิทพูดเสียงอ่อย "ผมยอมรับว่าผมเคยนอกใจขวัญ แต่ผมก็กลับมาหาขวัญทุกครั้งไม่ใช่หรือ ผมขอโทษที่ทำให้ขวัญโกรธและเสียใจ ถ้านั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้ขวัญจะเลิกกับผม ผมสัญญาว่าจะไม่ทำอีก ขวัญสำคัญสำหรับผมมากนะ" เขาทำหน้าอ้อน จ้องมองตาเธอในแบบที่ทำให้สาว ๆ และหนุ่ม ๆ ทุกคนใจอ่อนได้เสมอ

แต่คราวนี้ใช้ไม่ได้ผล...

"แต่ขวัญสำคัญสำหรับวิน...เหมือนกับที่ทุกคนสำคัญสำหรับวิน"

"ขวัญหมายความว่ายังไง ผมไม่เข้าใจ"

หญิงสาวมองลึกเข้าไปในดวงตาของชายหนุ่ม พลังถอนหายใจ "ขวัญไม่อยากเป็นเหมือนทุกคนของวิน"

วินที่นั่งอึ้ง งุนงงหนักเข้าไปอีก เขาไม่แน่ใจว่าเธอพูดจาวกวน หรือเขาโง่กันแน่ "แต่...แต่ผมต้องการขวัญ...ไม่มีขวัญผมจะอยู่ได้ยังไงกัน"

"วินก็อยู่มาตั้งแต่เกิดได้โดยไม่มีขวัญไม่ใช่หรือ ตอนขวัญขึ้นนอร์ด วินก็อยู่ได้สบายๆ นี่" ขวัญขำยิ้มบาง ทว่าดวงตามีน้ำตาเอ่อคลอ "อีกอย่าง...ยังมีคนที่ต้องการขวัญจริงๆ แล้วก็ยังมีอีกหลายๆ คนที่ต้องการวิน"

"ขวัญฟังผมนะ ผมจะปรับปรุงตัวตามที่ขวัญต้องการทุกอย่าง...ขอแค่ขวัญบอกผม"

"ขวัญอยากให้วินจริงจังกับตัวเอง กับหน้าที่ กับชีวิต และใส่ใจคนรอบข้างบ้าง"

ชายหนุ่มพยักหน้าหงึกหงัก "ตกลง ผมจะปรับปรุงตัวตามที่ขวัญบอก ผมสัญญา เพราะงั้น...ให้โอกาสผมนะ"

หญิงสาวไม่ตอบคำถามของเขา เธอเป็นอนหน้าหนีไปอีกทาง "ขวัญเลือก โควตาไปโรง'บาลที่เซียงราย"

"ถ้างั้นผมก็จะไปเซียงราย"

"..."

"ไปใกล้ๆ เซียงรายก็ได้ ยังไงผมก็ขับรถไปหาขวัญได้"

ขวัญขำลุกขึ้นแล้วหันหลังเดินออกไป

"ไม่สิ! ผมจะจับฉลาก! ได้ที่ไหนก็เอาที่นั่น!"

ครั้งนี้หญิงสาวหยุดก็ แต่ก็ไม่ได้หันหน้ากลับไปหาอีกฝ่าย เธอกำมือแน่น แล้วสาวเท้าเดินจากไป

หลังจากวันนั้นมา ไม่ว่าจะวินท์จะพยายามติดต่อเธอหรือมารอพบเธอ หลายครั้งหลายหนแล้วก็ยังไม่เป็นผล เขาเพียงพยายามส่งข้อความไปยัง โทรศัพท์มือถือ แต่เธอก็ไม่เปิดอ่านเลย

ไม่อยากจะเชื่อก็ต้องเชื่อว่าคนที่เพอร์เฟ็คต่ออย่างเขาจะอกหัก รวินท์ เสียศูนย์ไปไม่น้อย แต่ก็ยังโชคดีที่มีเพื่อนรักคอยช่วยพยุงอาการของเขาไว้

เต้ หรือเตชิต เป็นเพื่อนสนิทตั้งแต่ชั้นมัธยมปลายจนจบปีหกของรวินท์ คบหากันมานานจนรู้ใจกันดี หลังจากรวินท์อกหัก ก็ได้เตชิตนี่แหละช่วยปลอบใจ และเป็นທີ່ปรึกษาให้

เตชิตเป็นศิษย์มหาวิทยาลัย ปีเดียวกันกับที่รวินท์โดนจับไปต้อนั้นล่ะ วิชากรรมของเขาเริ่มจากการคัดเลือกสัดคนนะ ซึ่งเดิมทีทั้งตัวเขาและรวินท์ เป็นตัวเต็ง ใ้อตอนแรกก็ไม่ได้สนใจจะเป็นสัดสักเท่าไรหรอก แต่พอถึง วันคัดเลือก รวินท์...เรียกไ้อวินเถอะ มันซิงผลักเขาเข้าไปใส่รุ่นพี่ที่มาตามตัว วิ่งหนีเอาตัวรอดไปคนเดียว แล้วปล่อยให้เขาเผชิญหน้ากับรุ่นพี่ตามยถากรรม

ตอนนั้นเตชิตคิดว่า ไหนๆ เขาก็ได้เป็นสัดคนนะแล้ว กะจะขอแฉ่งเกิด ในงานฟุตบอลประเพณีสักหน่อย อุตสาห์ไปคัดตัวเป็นสัดมหาวิทยาลัยแล้ว ดันพลุกได้ซะด้วย แต่ที่ไหนได้ พอถึงวันงานไ้อวินมันเลือกซิงเขาเกิดไป

เสียอย่างนั้น กรรมที่ทำไว้กับมันในชาติก่อนคงมีมากโข

แต่ก็ว่าใครไม่ได้นอกจากตัวเองนี่แหละ เพราะไฉ่ตอนที่พวกรุ่นพี่เขาเตรียมหาคนถือธง ถือลูกบอล จัดขบวนพาเหรดเข้าสนามกัน เขาสูมหัวร่วมคิดกับพี่ๆ เสนอให้จับไฉ่วันมาถือธงมหาวิทยาลัย เขาทำเป็นชวนมันมานั่งดู เขาซุ่มลีดโดยใช้สาวๆ เป็นตัวล่อ แล้วเอาเนกโทมัดขามันไว้กับเก้าอี้ ครั้งนี้มันเลยหนีไม่รอด ถูกรุ่นพี่คุมโทรมจนต้องตกปากรับคำ

เดซีตยกมือขึ้นลูบศีรษะเพื่อน ทำหน้าเอ็นดูไปตามหน้าที่เพื่อนที่แสนดีหลังจากนั่งฟังวินทร์ตรงหญิงมาพักใหญ่ "มันก็ยังไม่แน่ปะวะว่ามึงออกหักอะ ขวัญก็ดูเหมือนจะให้โอกาสมึงไม่ใช่หรอ อย่างน้อยก็ยังไม่ได้ปลอกเพชรหรือเบอร์มือถือมึงนะเว้ย"

"แต่ไม่ตอบข้อความ ไม่ยอมเจอกู ไม่รับโทรศัพท์กู มึงไม่เรียกว่าออกหักแล้วเรียกว่าอะไรวะ"

"เรียกโดนเท..." พอพูดจบเห็นหน้าตาที่เหมือนจะร้องไห้อยู่มร่อแล้วก็สงสาร เดซีตจึงดึงเพื่อนรักเข้ามากอด "โอ๊ย มึงก็ปรับปรุงตัว ฮีตสู้หน่อยเดี"

"กูก็ทำทุกอย่างแล้วนี่ไงวะ นู๋ไปอ้อนอาจารย์ที่ปรึกษาขวัญ ถามเรื่องโควตาโรง'บาลที่ขวัญเลือก มึงรู้มัยว่าอาจารย์บอกว่าขวัญเลือกไปโรง'บาลที่ไกลสุดดิน เหนือสุด เจียบสุด โอกาสจะได้ก็มีเยอะด้วย แต่อาจารย์ก็บอกว่าถ้ากูกิดจะไปโรง'บาลเดียวกับขวัญ หรือหาคลินิกแถวนั้นทำก็ให้ลืมนู๋ไปได้เลย เพราะโรง'บาลที่ขวัญเลือกปีนี้มีโควตาหมอฟัน แล้วคลินิกหมอฟันก็หายากมากด้วย คนแถบนั้นมักจะเข้าเมืองใหญ่ๆ ไปทำนู่น มึงดูสิ ห่างกันแบบนี้ กูจะเอาอะไรไปพิสูจน์ว่ากูปรับปรุงตัวเองแล้ววะ"

"เออ ก็สมเป็นขวัญดีวะ"

"กูไม่ได้ให้มึงชมขวัญ กูให้มึงช่วยกูกิด กูจะทำไงดีวะ"

"มันไม่จำเป็นว่ามึงต้องไปป่วนเบ๊ยนรอบตัวเขาเพื่อพิสูจน์ตัวเองปะวะ มึงเป็นหมอนะไฉ่เหี้ย คิดอะไรให้เหมือนหมอน้อย"

"กูเป็นหมอฟัน"

"เออ กูก็เป็นหมอฟันเหมือนมึงนี่แหละ หมอฟัน เขาหมายถึงหมอที่ทำฟัน
ให้คนไข้ ไม่ใช่หมอที่ฟันไปทั่วอย่างมึง รู้ตัวบ้างเปล่าวะ"

"รู้ กูอาจจะห่วย แต่ไม่ได้โง่เว้ย แล้วกูก็ได้ฟันไปทั่ว กูก็เลือกมะ"

เตชิตกลกตกตาไปมา "เอางี้ กูกับมึงเลือกไปโรง'บาลทางเหนือที่มีโควิด
หมอฟันเยอะหน่อย จะได้อยู่ไม่ไกลขวัญนัก ช่วงนี้ก็อย่าเพิ่งไปวอแวเขามาก
ให้เวลาเขาตกตะกอนความคิดสักหน่อย แล้วกูจะช่วยมึงหาทางส่งข่าวให้ขวัญ
อีกที แบบนี้มึงจะได้ดูมีจิตวิญญาณหมอขึ้นมาอีกจิ้งนี่งึ่ เมื่อขวัญจะได้มองมึง
ดีขึ้น"

"มันจะช่วยได้จริงๆ เหรอวะ" นาที่นั่นรวิวิทคิดหนัก เพราะไม่อยาก
ไปอยู่ต่างจังหวัดสักเท่าไร๋ ไปอยู่ตัวคนเดียวไม่ลำบากแยะหรือวะ ถึงจะมี
ไอ้เต้ไปด้วย ก็เชื่อว่ามันจะซักผ้ารีดผ้าให้เขาไหม ตั้งแต่เกิดมาเขาก็ไม่ค่อย
ได้ทำอะไรเองเสียด้วย เพราะที่บ้านมีคนเยอะ และเขาก็เป็นลูกคนสุดท้าย
จึงมีทุกคนคอยดูแลอยู่ตลอด

"ต่างจังหวัดมันก็ได้ต่างจากกรุงเทพฯ มากมายหรือกมึง ตอนกู
ไปเที่ยวเชียงใหม่กับที่บ้าน ก็เห็นมีโรงหนังหรูๆ มีสตาร์บัคส์ มีที่โยนโบว์ช
มีร้านอาหารนานาชาติแบบฟรีเมีย่ม กลางคืนก็มีที่เที่ยวมากมายมหาศาล
แต่เพิ่มเติมจากกรุงเทพฯ คือมีวิวสวยๆ มีภูเขาแม่น้ำตกให้เที่ยวใกล้ๆ ไม่เชื่อ
มึงเปิดแผนที่ประเทศไทยดูเลย ทางเหนือภูเขากับน้ำตกเยอะยิ่งกว่าป้มน้ำมัน
ที่กรุงเทพฯ อีก มึงคิดภาพดิ ทำงานแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นภูเขา
เห็นทุ่ง ไ้อ้โ...ที่ทำงานในฝันเลยนะมึง"

"อ้อ ก็จริง ถึงกูจะไม่ได้ฝันเหมือนมึงก็เหอะ แต่...จังหวัดที่กูกับมึงเลือก
จะเหมือนเชียงใหม่หรือวะ"

"จังหวัดไหนก็เหมือนๆ กันแหละ มึงก็เคยไปหัวหิน พัทยา ภูเก็ต
หาดใหญ่นี้ ก็มีย่างที่กูพูดเหมือนกันมะ แถมมึงก็ไม่ได้อยู่คนเดียว มีกูอยู่ด้วย
ไง"

รวิวิทพยักหน้าหงึกๆ "ก็ใช่"

"เพื่อความรักของมึง ทุ่มเทหน่อยเว้ย"

"เออ เอาไงเอากันวะ" เขาตอบเสียงอ่อย

หลังจากหลับตาจิ้มเลือกโรงพยาบาลกับเพื่อนรักอยู่หลายที่ พวกเขา ก็เลือกที่จะไปที่โรงพยาบาลลำพูน เพราะโรงพยาบาลอยู่ในอำเภอเมือง ที่นั่นคงไม่ต่างกับกรุงเทพฯ มากนัก ชื่อเมืองก็เพราะดี แถมอยู่ไม่ไกลจาก ตัวเมืองเชียงใหม่มากนัก อันที่จริงพวกเขาไม่เคยไปลำพูนหรอก ในเมืองนั้น จะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ แต่มีรุ่นพี่ใช้ทุนอยู่ที่นั่นหนึ่งคน รวมเขากับไอ้เตชิต ก็เป็นสาม อย่างน้อยก็มีพวก คงไม่น่าเบื่ออะไร

โควตาโรงพยาบาลลำพูนเปิดรับทันตแพทย์สามคน มีทันตแพทย์ เลือกลงไปใช้ทุนที่นั่นเพียงสองคน คือรวินท์กับเตชิตนั่นล่ะ พวกเขาจึงได้ไปลำพูน ตามที่เลือกไว้โดยไม่ต้องจับฉลากลุ้นให้เหนื่อย

เมื่อมีการประกาศผลโรงพยาบาลที่เหล่าทันตแพทย์มือใหม่จะไปใช้ทุน อย่างเป็นทางการ รวินท์รีบส่งข้อความไปบอกกับขวัญข้าวทันที ซึ่งครั้งนี้ เธอเปิดอ่านข้อความและตอบกลับมาสั้นๆ ว่า

'ขอให้มีช่วงเวลาดีๆ ที่นั่นนะ'

รวินท์ยิ้มกว้าง เขาคิดว่าตัวเองมาถูกทางแล้ว เพราะอย่างน้อยเธอก็ยอม อ่านข้อความและตอบกลับ อีกไม่นานก็คงใจอ่อน ยอมกลับมาคืนดีกับเขา

"จะว่าไป มึงยอมไปใช้ทุนก็ว่าแปลกมากแล้ว แต่ที่บ้านมึงยอมให้ไปด้วย นี่แปลกกว่า เป็นไปได้ไงวะเนี่ย กูละง" เตชิตงงหนักยิ่งกว่า เมื่อเห็นว่าที่บ้าน ของเพื่อนรักสุดคุณชายยอมให้ไปใช้ทุนที่ต่างจังหวัดจริงๆ

"มึงก็รู้ พ่อแม่พี่กูก็หมอพินปะ ทุกคนก็ใช้ทุนเหมือนกัน แล้วทำไม จะไม่ให้กูไปใช้ทุนวะ"

"เออ ก็เห็นมึงลูกคนเล็ก ที่บ้านอาจจะหวง"

"กูว่าเพราะคนเล็กนี้แหละวะ เลยปล่อย"

"โถ พ่อแม่กับพี่ๆ มึงโธมึงจะตายห่า เห็นประคบประหงมกันจะตาย แต่ตอนนี้มึงก็อายุมากแล้วนี่นะ คงอยากให้ลูกแห่งย่านมแหละวะ"

"ลูกแห่งฟอง" รวินท์ยกขาถีบเพื่อนรักไปหนึ่งที

เตชิตหัวเราะร่วน แต่เขาคิดอย่างนั้นจริงๆ นะ ไอ้วินนะ เป็นคุณชาย

เสียจนเคยตัว มันไม่ซีเรียสกับอะไรสักอย่างในชีวิต ทุกสิ่งทุกอย่างมันได้มา
ง่ายๆ บางทีไม่ทันได้รำคาญ แค่ชำเลืองมองทุกคนก็หาประเด็นใส่พานมาให้มัน
แล้ว จีบผู้หญิงมันยังไม่เคยต้องจีบเองเลย ขนาดตอนที่พวกเขาเป็นนักศึกษา
ทันตแพทย์ คนอื่นวิ่งวุ่นหาเคสกันแทบตาย แต่ไอวินนี่นะ มีคนไข้มารอคิว
รอให้เล็อกเลย ชีวิตของมันสบายขนาดนั้น พ่อแม่ของมันก็คงอยากให้มันโต
เป็นผู้ใหญ่บ้าง เลยยอมให้ไปอยู่ต่างจังหวัดตามลำพัง

ตั้งนั้นหลังเรียนจบ ทันตแพทย์ป้ายแดงทั้งสองจึงเก็บผ้าผ่อนเดินทาง
ไปยังโรงพยาบาลซึ่งเป็นที่หมาย บิดามารดาของรวิวิททำส่งเขาถึงหน้าหอพัก
โดยที่ไม่ให้พี่ชายและพี่สาวของเขาตามมาด้วย เพราะทั้งสองไม่เห็นด้วยกับ
การส่งรวิวิทไปทำงานที่ไกลๆ เมื่อบอกลากันเสร็จ บิดามารดาของรวิวิท
ก็โบกมือลาแล้วก็ปล่อยบุตรชายคนเล็กไปตามเวรตามกรรม ส่วนพวกเขาก็
ไปเที่ยวเชียงใหม่กันต่อ

โรงพยาบาลลำพูนไม่ได้ใหญ่โตอะไรมาก แต่ก็ดูสะอาดสะอ้าน
มีตึกเก่าๆ ด้านหลังโรงพยาบาลเป็นหอพักแพทย์ซึ่งให้พักได้ห้องละคน
ภายในห้องกว้างขวาง มีห้องนอน ห้องครัว ห้องอาบน้ำ และห้องนั่งเล่น
ให้พร้อม เติชิตได้ห้องพักที่ชั้นห้า ส่วนห้องของรวิวิทอยู่ที่ชั้นสาม ในห้องนอน
ของรวิวิทมีพัดลมใบเกเบนผนังหนึ่งเครื่อง ซึ่งเปิดที่เสียงดังกระหึ่มขึ้นไปถึง
ห้องของเติชิตที่ชั้นห้า สายคอกเหมือนจะร่วงลงมาอยู่รวมร้อ แถมแรงลมเบา
ยิ่งกว่าตมดเสียอีก ตรงมุมห้องข้างหน้าต่างมีตู้เสื้อผ้าแบบผ้าใบพลาสติก
ที่รูดซิปไม่ขึ้น เปิดค้างไว้ห้าชั่วโมง ภายในตู้มีไม้แขวนเสื้อต่างๆ สองสามอัน
กลางห้องมีเตียงไม้เก่าๆ เป็นเฟอร์นิเจอร์แถมให้ด้วย ส่วนในห้องครัวมีเตาแก๊ส
กับถังแก๊สเก่าที่แพทย์คนเดิมทิ้งไว้ นอกจากนั้นในห้องอื่นๆ ก็โล่งว่าง แม้แต่
ผ้าปูเตียงไม่มีให้ มีอย่างเดียวที่พอดูได้ก็คือกระบี่องศาขาวที่ปูพื้นห้อง ถึงแม้
จะเก่ามีรอยขีดข่วนมากมายก็ตามที

พอได้เห็นห้องพักครั้งแรกทันตแพทย์มือใหม่สองคนก็อึ้งไปเล็กน้อย
แต่ป่าแม่บ้านอุตสาหุ้ทำความสะดวกไว้ให้เป็นอย่างดี พวกเขาจึงไม่พูดอะไร
มากนัก ได้แค่ส่งสายตาปลอบใจกันเองไปมา

เมื่อชนกระเป่าเข้าห้องแล้ว สองหนุ่มจึงต้องออกไปหาซื้อของเข้าห้องพักกันต่อ พวกเขาขับรถส่วนตัวจากกรุงเทพฯ มาใช้งานด้วย รถของรวินท์เป็นออดิสสปอร์ตสองประตูซึ่งบิดาให้บริษัทขนส่งจัดการนำมาส่งให้ถึงหน้าหอพัก ส่วนของเตชิตเป็นฮอนด้า CR-V ดังนั้นเมื่อจะไปซื้อของจำนวนมากกัน รวินท์ผู้ซึ่งเอารถมาใช้แบบไม่ได้คิดหน้าคิดหลังอะไรเลยจึงต้องอาศัยรถเพื่อนไปแทน

ระหว่างทางที่รถแล่นผ่านไปช้าๆ รวินท์เกาะกระจกรถมองสองข้างทางที่ดูสงบ บ้านแต่ละหลังปิดเงียบเชียบ มีต้นไม้ร่มรื่นเขียวขจี มองเห็นภูเขาอยู่ไกลๆ ลำพูนก็เป็นเมืองที่สวยงามดี แต่ไม่เหมือนอย่างที่คิดไว้สักเท่าไร "โอ้ได้ กว่าต่างจังหวัดไม่ได้เหมือนกันไปหมดทุกจังหวัดหรอกวะ"

"มึงเพิ่งรู้ตัวเหอะวะ ภูจุกใจตั้งแต่ตอนมาถึงแล้ว ที่นี่เงียบกว่าที่ภูคิดไว้เยอะเลย"

"แต่อย่างน้อยก็มีห้างอยู่ใกล้ๆ โรงเรียนด้วยนะมึง" เขาพูดปลอบใจตัวเองและเพื่อน มาถึงขนาดนี้พวกเขาก็หันหลังกลับไม่ได้แล้วละ

รวินท์พยายามแต่งตัวบ้านๆ เพื่อไม่ให้ดูเด่นมากนัก แค่อื้อซี้ดกางเกงยีน เข็มขัด และกระเป๋าสะตางค์ลายพ่นๆ แต่ราคารวมกันเหยียบแสนที่พี่ๆ ขนซื้อไว้ให้ ซึ่งที่จริงเขายังไม่เคยรู้ว่าราคาของสิ่งของเหล่านั้นเลยด้วยซ้ำ ชีวิตของรวินท์นะ เคยจ่ายเองก็มีแค่ค่าอาหาร ค่าน้ำมันรถ ค่าโยนโบว์ช แล้วก็เป็นค่าตัวหนังเท่านั้นละ ซึ่งส่วนใหญ่ก็ใช้บัตรเครดิตของที่บ้านรูดไปแบบไม่ต้องคิดอะไรมาก

แต่ด้วยใบหน้าที่หล่อเหลาระดับคนดังของมหาวิทยาลัยชื่อดังในกรุงเทพฯ ที่มาแบบแพ็คคู่แล้ว ไม่ว่าพวกเขาจะเดินไปที่ไหนก็มีแต่คนจ้องมองทั้งนั้น จ้องกันจนเหลือวหลัง ชนิดที่ว่าขนาดเขาคิดว่าตัวเองชินกับการถูกมองแล้วยังรู้สึกแปลกๆ

"โอ้ได้ กว่ารีบซื้อรีบกลับเหอะวะ"

"กลัวเขาเข้ามาจับตัวมึงไปปล่อยปารีไงวะ ไม่ต้องห่วงหรอกนะ ที่นี่ไม่ใช่สวนลุมฯ เอ๊ะๆ หรือว่ามึงเคยไปขโมยไก่เขาแล้วหนีลงน้ำวะ"

"ก็ตามหลังมึงลงไปนั่นแหละ โอ้ห่า"

เตชิตหัวเราะว่า "ก็ให้คนเขามองหน่อยไม่ได้รีไร มึงไม่ลึกหรืออะไรหรอกนะ" เขาพูดพลางยกมือขึ้นโอบไหล่เพื่อนรัก "ไปๆ อยู่กับพี่ได้ ไม่ต้องกลัวห่าอะไรหรอก"

"กลัวความห่าของไอ้พี่เตนี่แหละ ไปไกลๆ ตีนกูเลยไป กวนสันติน จิบหาย" รวินท์ผลัดมืออีกฝ่ายออกแล้วเดินไปตั้งรถเข็นมาหนึ่งคัน "กูไปของกู มึงไปของมึง อีกชั่วโหมงเจอกันตรงนี่"

"อ้าวๆ มึงจะไหวหรอวะ รู้ยังว่าต้องซื้ออะไรบ้างอะ"

"รู้ว๊าย กูไม่ได้ไง!" ชายหนุ่มตอบพลางเข็นรถเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

ถึงจะพูดไปแบบนั้น แต่หลังจากเดินวนในห้างบิ๊กซีครบรอบ รวินท์ก็ยังไม่รู้ว่าตนเองควรจะต้องซื้ออะไรบ้าง ก็ทั้งชีวิตเขาเคยซื้อของเข้าบ้านเองซะที่ไหน

อืม...ที่ห้องมีเตียงแล้วก็ต้องมี...

"หมอน หมอนข้าง ผ้าปูที่นอน ผ้าห่ม ฉลาดเหมือนกันนะเนี่ยกู ต้องซื้อพัดลมด้วย อันในห้องนี้ วันดีคืนดีคงจะร่วงจากผนังแหง อืม...แล้วก็ไม้แขวนเสื้อด้วย" เขาเลือกของหยิบโยนใส่รถเข็นไปเรื่อยๆ

"ของกินๆ มาม่า ปลากระป๋อง หมูหย็อง...ขนม" ใช้เวลาไม่นานก็เลือกสารพัดของกินมาเต็มคันรถ แค่นี้เขาก็น่าจะอยู่ได้ไปอีกสักสัปดาห์ ถ้าขาดเหลืออะไรค่อยออกมาหาซื้ออีกที

หลังจากซื้อของเสร็จก็เข็นรถเข็นออกมาหาเพื่อนรักซึ่งยืนอ้าปากหารออยู่

"ไง ของครบนะมึง"

"เออ ครบ ซื้อเยอะขนาดนี้เหลือใช้ไปทั้งเดือน" รวินท์ตอบอย่างมั่นใจ

พอกลับไปถึงห้องพัก รู้สึกหิวขึ้นมาตึงๆ และตั้งใจจะต้มมาม่ากินนั่นล่ะ เขาจึงนึกขึ้นได้...มีมาม่า แต่ไม่มีน้ำร้อน ไม่มีจานชาม ซ้อนส้มแล้วจะกินยังงั๊วะ!

แต่เพื่อไม่ให้เตชิตสบประมาท เขาจึงทำเป็นโทรศัพท์ไปชวนอีกฝ่ายออกไปกินข้าวข้างนอกแทน แล้วแวะร้านสะดวกซื้อซื้อของที่ขาดมาเพิ่ม

และนั่นก็คือที่มาของกระตักน้ำร้อนพลาสติกกระตักเดียวที่ตั้งได้แต่อยู่ในห้องครัว

หลังจากนั้นวันนั้นก็ไม่ได้ซื้ออะไรเข้าห้องอีก เขาปล่อยห้องนั่งเล่นโล่งว่างมานานยังไม่คิดจะซื้อมาติด ถ้ามีเวลาว่างส่วนใหญ่ก็จะไปนอนใช้แล็ปท็อปท่องโลกอินเทอร์เน็ตอยู่ในห้องนอน บนเตียงนอนที่...ไม่ว่าจะนั่งหรือนอนตรงไหนของเตียง ตัวเขาก็จะไหลลงไปตรงกลาง เพราะความเก๋าของฟูก

จนกระทั่งวันที่เดซีตมาเยี่ยมห้องแล้วบ่นว่าไม่มีที่นั่ง เขาจึงขับรถไปซื้อที่นอนปิกนิกมาปูไว้ให้มันนั่ง จะได้ไม่พุดมากอีก

ส่วนห้องพักของเดซีตต่างกับห้องของเพื่อนรักราวฟ้ากับเหว ในครัวของเขามีเตาไฟฟ้า หม้อหุงข้าว ตู้เย็น ไมโครเวฟ และจานชามหม้อไหพร้อมเขาซื้อผ้าปูม่านสำเร็จรูปมาติดในห้องทุกห้อง มีโต๊ะญี่ปุ่นกับเบาะสำหรับนั่งพื้นในห้องนั่งเล่นเอาไว้สำหรับนั่งอ่านหนังสือและกินข้าว มีชั้นวางหนังสือเครื่องเสียง โทรทัศน์จอใหญ่ และโซฟาเล็กๆ ห้องนอนมีที่นอนใหม่บนเตียงมีตุ๊กต่อนุ่นที่ทำจากไม้ ดูเป็นห้องที่มีคนอยู่อาศัยมากกว่าเป็นกอง ที่จริงเขาก็แนะนำไฉ่วินได้แหละว่าควรต้องเริ่มต้นซื้ออะไรเพิ่มบ้าง แต่ที่ไม่ทำก็คงเพราะ...เขาอยากจะช่วยสนองเจตนาภรณ์ของพ่อแม่มันล่ะมั้ง

เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือดังแว่ว วินาทีกระเด็นตัวลุกขึ้นนั่งแล้วเอื้อมไปหยิบมากดรับสาย

"ไฉ่เต๋ โหย กูหิวฉิบหาย ห้องกูไม่มีของกินเลยอะ"

[กูทำข้าวผัด กินปะ]

"กิน! เดียวไปหาที่ห้องเว้ย"

[เออ มาไวๆ กูรออยู่] เดซีตกดวางสาย พลังอเมี่ยมแล้วส่ายหน้าไปมา

Chapter 2

ชีวิตการใช้ทุน

หลายเดือนผ่านไป รวิรินทร์คุ้นเคยกับสถานที่ทำงาน หอพักแพทย์ บิ๊กซี และความเงียบเหงาของเมืองลำพูนมากขึ้น เขาค่อยๆ เรียนรู้การใช้ชีวิตด้วยตนเองช้าๆ ช้าระดับหอยทากคลานบนขี้เถ้า ด้วยความที่ไม่ค่อยใส่ใจกับอะไรรอบๆ ตัว จนกว่าตัวเองจะเอะใจหรือมีใครมาสะกิดทัก

เมื่อถึงเวลาเลิกงาน รวิรินทร์ลุกขึ้นถอดเสื้อกาวน์ออกแล้วม้วนๆ ไว้ จากนั้นก็บิดขี้เกียจแบบสุดแรง ชนิดที่ไม่อายทันตแพทย์คนอื่นๆ และผู้ช่วยเลยสักนิด

"รักษามาจดหน่อยเว้ยไอ้วิน" สิงหาหัวเราะ ชายหนุ่มเป็นรุ่นพี่ของรวิรินทร์ มาใช้ทุนที่โรงพยาบาลแห่งนี้ก่อนหน้าเขากับเตชิตได้ปีกว่าแล้ว "มีงกลับเลย รีเปล่าวะเนี่ย ไอ้เต้มันอยู่เวรนี่"

รวิรินทร์ยังไม่ทันจะตอบ พยาบาลจากแผนกอื่นก็รูดกันเข้ามาเกาะที่ประตู หน้าห้อง ส่งเสียงวีดว้าย เรียกทันตแพทย์หนุ่มให้เดินเข้าไปหา

"คนหล่อก็คืออย่างนี้แหละไว้ย ไปๆ ไปหาสาวๆ เขาหน่อย" สิงหาผลักไหล่ รุ่นน้องไปเบาๆ

ชายหนุ่มยิ้มรับ ขณะที่ก้าวเข้าไปหาพยาบาลกลุ่มนั้น "มีอะไรหอรอครับ"

"หมอวิน~ มื้อเย็นจะทานอะไรดี ให้ไข่มุก โบว์ แล้วก็แถมไปทำให้ทาน ตีมัยคะ นี่ๆ ซื้อมาแล้วด้วย เดี่ยวทำต้มยำกุ้ง ผัดผักคะน้าหมูกรอบ แล้วก็ยำวุ้นเส้น"

ทันตแพทย์หนุ่มมองตามถุงในมือพยาบาลสาวๆ พลังกสิณน้ำลายเอื้อม

"โห น่ากินจัง แต่จะดีหรือครับ ผมเกรงใจอะ" ปากพูดไปเช่นนั้นแต่ในใจลึงโลด เขาเปื้อนมากับร้านข้าวแกงข้างโรงพยาบาลจะตายอยู่แล้ววีย์

"หมอวินไม่ต้องเกรงใจเลย พวกเราเต็มใจ จะเรียกใช้เมื่อไหร่ก็ได้"

"จริงหรือ ใจดีจังเลยครับ ถ้าจั้น..." เขายังพูดไม่ทันจบ เพื่อนรักก็ก้าวเข้ามาประชิดตัวแล้วยกแขนขึ้นโอบไหล่

"เฮ้ย ไ้หมอวินครับ ในครัวมีแค่เตาแก๊สเก่าๆ กับกระติกน้ำร้อนจะทำอะไรกินได้ ไม่อายสาวๆ เขาบ้างหรือใจครับ" เตชิตพูดพร้อมด้วยรอยยิ้มพิมพิใจ

แต่ทำให้รวินที่ต้องหุบยิ้มทันควัน ไ้เพื่อนเวอร์ เสือกพูดความจริงต่อหน้าสาวๆ ได้ "เอ่อ..."

"หม้อกับกระทะมันยังไม่มีเลย เตาแก๊สลงยันต์นั้นก็ไม่รู้ใช้งานได้มั้ย แหม น่าเสียดายที่วันนี้ผมติดเวร ไม่งั้นจะชวนไปทำที่ห้องผมแทน"

สาวๆ พยายามล่อแฉเล็กน้อย แต่ก็ยอมถอยกันไป "ไม่เป็นไรอะจั้นเอาไว้คราวหน้าเนอะ"

"ขอโทษด้วยนะครับ เอาไว้ผมจะไปหาซื้อเครื่องครัว" รวินที่พูดเสียงอ่อย

"หมอวินจะไปเมื่อไหร่ให้พวกเราไปช่วยเลือกก็ได้เน้า"

"ครับๆ ขอบคุณมาก" ทันตแพทย์หนุ่มแจกยิ้มรับอีกครั้ง พร้อมกับโบกมือลาขณะที่เธอถอยออกไป เสียดยกก็เสียดาย ท้องก็ร้องหิว เขามองตามตาละห้อย

เตชิตบ้องคีระชะเพื่อนรักไปหนึ่งที แล้วส่งกุญแจห้องให้ "เอานี้ มีไข่พะโล้ อยู่ในหม้อ ตักใส่ข้าวแล้วก็อุ่นในไมโครเวฟเอาละกัน แค่นี้คงทำเองได้นะมึงอะ"

"นัยน์ตาเรียวเบิกกว้าง "มึงทำไข่พะโล้เป็นด้วยหรืออะ"

"ก็ไม่ได้ยากมั้ยละ แดกได้ก็แล้วกัน"

"เออ ขอบใจ ก็ยังดี" รวินทศว่ากุญแจห้องของเพื่อนรักแล้วก้าวฉับๆ ออกไป

ขณะที่ทันตแพทย์หนุ่มเดินดุ่มๆ กะว่าจะกลับไปอุ่นอาหารของเพื่อนกินตามที่อีกฝ่ายบอก แต่ระหว่างทางก็เกิดเปลี่ยนใจขึ้นมาเสียอย่างนั้น

ไอ้เดี๋ยวนั้นให้เขาไปกินไข่พะโล้ที่มันทำไว้ก่อน แล้วตัวมันค่อยกินที่เหลือ
เนี่ยนะ คงไม่แฟร์สักเท่าไรหรือเปล่าวะ เขาควรจะรอกินพร้อมกันมากกว่า

ระหว่างนี้จะทำอะไรดี จะหาอะไรกินรองท้อง ขนมที่ห้องก็หมดแล้ว

หลังจากยี่นคิดสักพัก เขาก็ตัดสินใจว่าจะไปห้างสักหน่อย ไปหาของกิน
และซื้อเสื้อผ้าไว้ใส่อยู่ห้องด้วย เขาอยู่หอพักแพทยมาได้สี่เดือนกว่าแล้ว
แต่ไม่เคยสังเกตเลยว่าห้องอื่นๆ ในชั้น ไม่มีใครที่ใส่เสื้อเชิ้ตหรือเสื้อยืดกับ
กางเกงยีนอย่างเขาตลอดวันหยุดเลยสักคน จนกระทั่งเมื่อวันเสาร์ที่ผ่านมา
ที่แพทย์ห้องข้างๆ ทักเขานั่นล่ะ

"คุณวินไม่ร้อนหรือครับ"

เจ้าของชื่อเรียกที่เดินถือถุงพลาสติกใส่มาร่วมกับขวดน้ำดื่มหยุดก็ก
มองคนถามซึ่งใส่เสื้อกั๊กกับกางเกงขาสั้นแค่เขา ทาแป้งเย็นเป็นป็นๆ
ตามเนื้อตัว ในมือถือพัดที่กำลังใช้พัดรีๆ ด้วย

เออ นั่นสิ เขาก็ว่ามันร้อนฉิบหาย

ชายหนุ่มก็ม้มมองตนเองในเสื้อเชิ้ตกับกางเกงยีน จากนั้นจึงพยักหน้า
หงึกหงัก "ร้อนครับ"

แพทย์หนุ่มห้องข้างๆ หัวเราะ "ก็นั่นสิ ผมเห็นคุณวินอยู่ห้องก็แต่งตัว
เต็มยศทุกที จนผมอายุสภาพตัวเองเลยเนี่ย ถ้ามันอูจาดตามาก คุณวินต่อว่าได้
ไม่ต้องเกรงใจผมหรอกนะครับ"

วินที่หัวเราะตามแบบเจื่อนๆ แต่ในใจก็ถูกคิดได้

เออ จริงด้วยวะ เขาแต่งตัวแบบนี้ทุกครั้งที่ก้าวออกจากห้องนอน เพราะ
ไอ้ตอนที่เก็บเสื้อผ้ามาที่นี้ เขาลืมนึกไปว่าในหอพักไม่มีเครื่องปรับอากาศ
พอเข้าห้องนอนไปก็ถอดเสื้อออกเหลือแต่บ็อกเซอร์ตัวเดียวแล้วนอนให้พัดลม
เป่า แต่เขาอยู่แบบนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว ต้องไปหาเสื้อผ้าสำหรับใส่อยู่บ้าน
แบบคนอื่นบ้าง

รถออดีสปอร์ตคันหรูแล่นออกจากโรงพยาบาลไป ก่อนจะไปจอดเด่นสง่า
อยู่ที่จอดรถของบิกซีล่าพูน นี่เป็นครั้งแรกที่เขาจะซื้อเสื้อผ้าเอง ชายหนุ่ม
เดินเข้าไปดูเสื้อผ้าแบบงๆ

ทำไมมันมีน้อยจังวะ

ก็คงเป็นเรื่องปกติของร้านค้าในเมืองนี้ละมัง อันที่จริงตั้งแต่เขาย้ายมาที่นี้ ก็ยังไม่เคยขับรถไปไหนไกลกว่าบีกซี ทว่ามาที่ไรก์เห็นมีผู้คนแค่ห้อมแห้อม ทำให้เขาแปลกใจได้ทุกทีว่าทำไมห้างถึงยังอยู่ได้ และคงเพราะอย่างนี้ จึงไม่นำเสื้อผ้ามาขายเยอะๆ ให้ขาดทุนเปล่าๆ ปลื้ๆ

ชายหนุ่มเลือกเสื้อยืดและเสื้อกล้ามมาอย่างละห้าตัว กางเกงขาสั้นแค่เข้าอีกห้าตัว แต่พอเดินๆ ไปเห็นตู้เสื้อผ้าพลาสติกสีแดงลายแองกอร์ เบิร์ด กำลังลดราคาก็เลยซื้อไปด้วย เขาจะได้รู้ดีชิบปิดตู้กับเขาได้บ้าง ตู้เก่าเปิดค้างอำซามาหลายเดือนแล้ว ต่อจากนั้นก็ไปซื้อแป้งเย็น พัดลมตั้งโต๊ะเพิ่ม ที่จริงเขาก็อยากซื้อตู้เย็นด้วย จะได้มีน้ำเย็นๆ ไว้ดื่มโดยที่ไม่ต้องเดินแกว่งออกไปกดน้ำในตู้หน้าข้างนอก แต่ก็ไม่รู้จะชนใส่รถดับหอพักอย่างไรดี ตู้หนังสือไฮมเธียเตอร์ก็อยากได้ เครื่องครัวก็อยากมีกับเขา เต่าไฟฟ้า เต่าอบ ไมโครเวฟ กระทะ หม้อ จาน ซาม มองดูแล้วก็อยากได้ไปเสียทุกอย่าง เครื่องปรับอากาศก็อยากได้ แต่ไม่รู้ว่าจะติดได้หรือเปล่า เขาคงต้องถามทางหอพักก่อน

รวินท์เดินไปดูเครื่องปรับอากาศที่ตั้งโชว์อยู่ เห็นราคาแล้วก็ผงะไปเล็กน้อย เขาทำงานมาหลายเดือน ไม่ค่อยได้ใช้เงินมากมายก็จริง แต่ถ้าจะติดแอร์ทั้งห้องนอนห้องนั่งเล่น ไหนจะซื้อตู้เย็น เตากับเครื่องครัว เฟอร์นิเจอร์ต่างๆ ในห้องอีก แล้วเขาจะเหลืออะไร ไม่ต้องกินเกลบหรือนี้

ที่จริงของที่เขาอยากได้พวกนี้ เขาก็สามารถได้มาง่ายๆ เพียงแค่เขาเอ่ยปากบอกพี่ชายกับพี่สาว...

ไม่ได้สิวะ!

จะขอเงินที่บ้านใช้ ตอนนี้ก็รู้สึกว่าได้แล้ว เขาทำงานมีเงินเดือนเป็นพันตแพทย์เต็มตัว แค่นี้ก็ถึงสายตากับรอยยิ้มเยาะตรงมุมปากของบิดามารดาเหมือนตอนที่เขาบอกว่าจะมาใช้ทุนที่ลาพูนนี่ เขาก็ทนไม่ได้แล้วสรุปว่าไม่ได้ซื้ออะไรเพิ่มอีก เอาแค่เสื้อผ้า ตู้เสื้อผ้าพลาสติก แป้งเย็น แล้วก็พัดลมนั่นละ สำหรับอย่างอื่นเขาคงต้องเก็บเงินเพิ่มอีกสักหน่อย

พอกลับมาถึงหอพัก เขาของไปโยนไว้ที่ห้องแล้วก็รีบขึ้นไปห้องของ

เตชิต จัดการเปิดเตาไฟฟ้าอุ่นไข่พะโล้ แล้วกดปุ่มข้าวไว้รออีกฝ่ายกลับมา

"ทำไมมึงรวยจั่งวะไอ้เต้ เงินเดือนมึงไม่ได้เท่ากูอะ" รวินท่บ่นพึมพำ พลางหันมองไปรอบๆ ซึ่งแม้กระทั่งพื้น เตชิตก็มีพรหมสำเร็จรูปปูไว้

ไม่นานเจ้าของห้องก็มาถึง เขาทำจมูกฟุดฟิด เดินเข้าไปในห้องพัก แล้วมองหาเพื่อนรัก พอเดินเข้าไปในครัวจึงเห็นว่าอีกฝ่ายยืนนิ่งอยู่ที่หน้าเตาไฟฟ้า

"ไอ้โห ไอ้วิน อุ่นไข่พะโล้เป็นด้วย"

เจ้าของชื่อहनขว็บ "กูไม่ได้โง่ปะวะ"

เตชิตหันไปเห็นไฟบนหม้อหุงข้าว เขาเบิกตากว้างแล้วชี้ไปที่หม้อใบนั้น "เฮ้ย อุ่นข้าวก็เป็น"

"ไอ้ลีสนี่ เห็นมึงทำให้อุณหภูมิมาหลายเดือนแล้ว แคนนี่ทำไมกูจะทำได้วะ"

"เออๆ มึงเก่งมาก เก่งๆ" เตชิตก้าวเข้าไปโอบไหล่แล้วลูบศีรษะเพื่อนรักเบาๆ

รวินท่ถึบอีกฝ่ายให้ออกห่าง "ไม่ต้องมาตอแหลใส่กู กลับมาก็ดีแล้ว จะได้แตกสักที หิวฉิบหาย"

"มึงกลับมาตั้งนานแล้วทำไมไม่แตกล่ะวะ"

"ก็รอดแค่อ้อมมึงไง แล้วกูก็ไปบ๊ีกชีมาด้วย"

เตชิตเลิกคิ้วขึ้น "ไปทำหาไร"

"ไปบ๊ีกชี กูไปดูเพนกวินมั้ง ไปซื้อของสิวะ"

"ของไรวะ"

"เสื้อผ้า"

"มึงเนี่ยนะ!? ไปซื้อเสื้อผ้าอะไรที่บ๊ีกชีวะ" คนถามงหนักเข้าไปอีก

"เสื้อผ้าไว้ใส่อยู่ห้อง" รวินท่ตอบพลางดักไข่พะโล้ใส่ชาม "แม่งมีน้อยฉิบหาย"

"ก็แห้งละ อยากรเลือกเยอะๆ มึงก็ไปเซ็นทรัลสิวะ"

"ที่นี่มีเซ็นทรัลด้วยหรอ"

"ไม่มี แต่มีที่เซียงไห่มั้ง ไม่ไกลมากหรอก ขับรถไปประมาณสี่สิบลีได้มั้ง"

"อ้อ งั้นช่างเหอะ เอาไว้ไปวันเสาร์อาทิตย์คงเหมาะกว่า หลังเลิกงาน กูไม่ออกไปไหนไกลๆ เหนื่อย อยากแดกๆ แล้วก็นอน"

เตชิตยิ้มกว้าง "ถ้าซีเกียจนักล่ะก็ เอาไว้มึงจะไปกับอก กูขับรถไปให้เอง"

รวินท์พยักหน้าหงิกหงัก หันไปตักข้าวใส่จานแล้วนำมาวางบนโต๊ะ "เออๆ แดกกันเหอะ หิวแล้ววะ"

สองหนุ่มนั่งลงข้างกันบนเบาะรองนั่งที่บนพื้น กินข้าวไปคุยกันไปเรื่อยๆ จนหมดจาน รวินท์เอนหลังลงนอน ขณะที่เพื่อนรักยกจานซามไปเก็บล้าง เขากลิ่งไปกลิ้งมา สอดมือเข้าไปเกาพุงในเสื้อ แล้วทำแขนยันศีรษะขึ้น

"ไฉ่เต้ มึงได้ข่าวขวัญบ้างปะวะ ช่วงนี้ขวัญไม่ตอบแชตกูเลย โทรไปหา ก็สายไม่ว่างตลอด"

"ไม่วะ กูลองโทรหาขวัญแล้ว สายไม่ว่างเหมือนกัน สงสัยจะโดนบล็อก ไปพร้อมๆ กับมึงเนี่ยแหละ"

"ถึงกับบล็อกเลยหรอวะ"

"ไม่ก็อาจจะมีมั้ง หมอไม่ได้มีเวลาว่างเยอะเหมือนกูกับมึงนะเว้ย"

"มึงว่า...ขวัญมีคนใหม่ยังวะ"

เตชิตหยุดกึก ก่อนจะหันกลับมาสบสายตากับเพื่อนรัก "ถ้าเขามีจริงๆ มึงจะทำไม"

รวินท์เอนศีรษะลงนอนบนพื้น มองเพดานพลาจอนหายใจ "กูจะทำไมได้วะ คงต้องตัดใจมั้ง" เขาอนอนนิ่งอยู่เช่นนั้นจนเจ้าของห้องเดินกลับมานั่งลงข้างกัน อีกฝ่ายยกมือขึ้นลูบศีรษะเขาเบาๆ ชายหนุ่มจึงหันไปหา แล้วจับมือเพื่อนรักไว้ "ขอบใจเว้ย กูไม่ได้เป็นอะไร"

"มึงเชื่อใจไว้บ้างนะ ขวัญรักมึงก็จริง แต่ถ้าที่นั่นมีคนทีรักและเข้าใจเขา..."

"เออ กูจะพยายาม"

เตชิตถอนหายใจ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรอีก

รวินท์นอนนิ่งไปอีกสักพักก็พูดขึ้น "ไฉ่เต้ กูอยากทำคลินิกวะ"

"หือ นึกยังงั้นมาอีกวะ"

"กูอยากมีเงิน"

เตชิตหัวเราะเสียงดัง "ไอ้เหี้ย กูไม่เคยนึกว่าจะได้ยินคำนี้จากปากมึง คุณชายวินท์นี่เนี่ยะ อยากมีเงิน ที่มีอยู่ยังไม่พอลมตัวตายอีกหรือวะ"

"ไอ้ที่มีเยอะๆ นั้นมันเงินพ่อแม่พี่กูไวย กูก็เป็นหมอฟันไส้แห้งเหมือนมึงนี่แหละ" คนพูดผงกศีรษะขึ้นพลางเอื้อมมือไปสะกิดเพื่อนรัก "ว่าแต่มีเงินเอาเงินที่ไหนมาซื้อของในห้องวะ มีเจ็เปย์ให้หรือ"

"เจ็พอง เงินกุนิดหน่อย แต่ส่วนใหญ่แม่กูจัดการให้"

วินท์ทำหน้าเศร้า "ทำไมแม่กูไม่เห็นสนใจกูบ้างเลยวะ มีแต่ดูถูกกันว่า กูจะอยู่ที่นี้ไม่ได้นานอะ พอกูจะซื้ออะไรก็ว่าเปลืองเปล่า"

"เอานะ เตยวดลองหาคลินิกแถวๆ นี้ทำละกัน อาจจะทำยากสักหน่อยวะ ถ้ามีก็คงมีหมอประจำแล้ว แต่ที่จริงตั้งแต่อยู่มากูก็ยังไม่เคยเห็นเลยนะ"

"ในรัศมีโรง'บาลกับบ๊ีกซี กูก็ยังไม่เคยเห็นคลินิกเลย คงต้องไกลออกไปหน่อย แต่จะไปหาสมัครที่ไหนยังงวะ"

"ใจเย็นนะ ค่อยๆ หาไปก็แล้วกัน เตยพุงนี้ลองถามพี่ๆ ที่โรง'บาลดู"

ไม่กี่วันถัดมา โชคก็วิ่งพุงเข้าชนวินท์โดยที่ไม่ต้องไปตามหาคลินิกให้เหนื่อย

สิงหนัดให้สองหนุ่มออกไปกินมื่อเย็นด้วยกันที่แถวๆ หอพัก เขายืมรับรุ่นน้องทั้งสอง พร้อมกับยกสองมือขึ้นเรียกให้ไปที่โต๊ะ

"เฮ้ย พวกมึงสนใจจะทำคลินิกกันมั้ยวะ คลินิกใหม่ของ ผอ. ทำวันเสาร์อาทิตย์ สลับกับพี"

วินท์เบิกตากว้าง "ทำพี! ที่ไหน อะไร ยังง ใต้ตั้งค์เท่าไร!"

"ใต้ตั้งค์เยอะอยู่นะเว้ย ต้องแล้วแต่ว่าจะมีคนไข้เยอะขนาดไหนด้วย คลินิกอยู่ใกล้มหา'ลัยในเชียงใหม่ สาวๆ เพียบ"

เตชิตขมวดคิ้ว "ขับรถไปกลับหรือพี เหนื่อยตายหา"

"พวกมึงก็ไปเย็นวันศุกร์ กลับเย็นวันอาทิตย์สิวะ ข้างบนคลินิกเป็นห้องพัก นอนสบาย มีแอร์ด้วย มีห้องให้พวกมึงคนละห้องเลย แถวมหา'ลัย"

มีของกินอร่อยๆ เพียบ ถ้าคนใช้น้อย มึงก็ทำคนละวัน จะได้มีเวลาไปแวดตามห้างด้วยไง ถ้าวันไหนคนไข้เยอะเราสามคนก็มาผลัดเวรกันทำ แบบนี้ดีปะ" สำหรับรวินท์ เขาพอใจให้หมดตั้งแต่เรื่องเงินแล้วละ "ดีครับ เอาๆ ผมเอา" เตชิตขำเลื่องมองเพื่อนรัก ก่อนจะพยักหน้า "อ้อ งั้นผมเอาด้วยก็ได้พี่"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622986.html>